

Университетския въпрос и класното учителство.

I

Въ по-прѣжната си статия ний трѣбваше съ скърбъ да отбѣлѣжимъ едно разколебаване въ срѣдата на старитѣ професори. За щастие нашитѣ страхове не се оправдаха и свѣтлата страница въ историята на първия български университетъ не се помрачи съ печаленъ завършъкъ. Наистина, кризата още не е свършена и твърдѣ рано би било да се радваме. Но всички опасни изпитни еж прѣминали, и единственото, отъ което още би могли да се страхуваме, е падението на отдѣлни лица. Ний лично считаме това за невъзможно; но и да би било възможно, то вече не може докосна дѣлото.

Отъ 7-и юлий насамъ университетския въпросъ се намира въ нова фаза: и той, заедно съ ония, които го създадоха, встъпва вече въ своята послѣдна, най-позорна фаза. Неговия центъръ на тежестта не се намира вече нито у старитѣ професори, нито у правителството. Защото, вече не се касае за позора на една прѣстѣпническа политическа шайка, на една прѣзряна отъ всичко, що има интелигентно и честномисляеще въ тая нещастна България, но за честта на една об-